

На Благовецъ ние всички бѣхме въ църква. Влѣзналъ въ двора Недѣлчо говедарѣтъ да вземе магарето, отворилъ вратата и на кравата. Тя излѣзла и, като намѣрила портата отворена, хванала улицата къмъ надсело. Било рано, па и празникъ, та нѣмало кой да я спре. На сбирището още нѣмало нито говеда, нито човѣкъ и тя си хванала пѣтя възъ рѣката къмъ Валоба.

Щомъ се прибрахме отъ църква и разбрахме за новото бѣгство, мама повика малкия вуйчо, турна една погача и връзка мерудия въ садилката, приготви се за пѣтъ и трѣгнаха.

Следата ѝ била явна до Спанската ливада въ Черна Места, а оттамъ по пѣтеката възъ дола за Валоба изчезвала. Дълго търсили и се взирали, но не могли да намѣрятъ нищо.

Наблизо било Спанското козарче-помаче, което зимувало съ козитѣ въ близката сая. То пристѣпило къмъ мама и вуйчо и запитало:

— Що трѣсите, чорбаджи, що сте загубили?

— Една крава трѣсимъ. До тука ѝ хванахме дирята, но отъ рѣката я вече нѣма. Не си ли я виждалъ?

— Ё, тука близко отгоре, въ буката, една крава се отелила. Прилѣга да е тя. Познавамъ я по дѣмгата.

— Ахъ! — извикала мама, — пала я палила поразенката! Да изтрови телето. Кѣде е?

— Ей тука, близко, въ буката. Помѣчихъ се да зема телето и да го занеса въ саята при огъня, ама не даде ми и да припаря до него.

На една малка равнинка въ буката, срѣдъ сухи шумки лежало току що излѣзло на Божия свѣтъ теленце, а майка му стои до него и го ближе.